

tolat i la convicció de la santa causa que propaguem hem de trucar a totes les portes, hem de remoure tots els obstacles, hem de fondre el gel de l'apatia i de la indiferència. que estem segurs sols existeixen per desconeixement dels fets.

Tots aquests punts han d'integrar la Lluita contra el cranc. No resoldre'ls seria tant com abdicar de nostra capacitat sentimental i econòmica. 800 morts de cranc a Barcelona i prop de 3.000 a Catalunya i 20.000 a Espanya a l'any, demanen, exigeixen la nostra ràpida actuació. No és sols una obra altruista, és potser una obra egoista la que ha de moure'ns.

A tots demanem que s'interessin per la realització d'aquesta santa creuada contra el cranc; la magnitud de la obra exigeix el concurs de tots, però en primer lloc hem de dirigir-nos als

companys de totes les contrades de Catalunya, perquè facin obra educadora, perquè orientin al poble i prestin llur concurs a l'actuació de la Lliga catalana contra el cranc; i molt especialment ens dirigim a la premsa tècnica i política —motor de la societat moderna— que amb sa veu escampada per arreu ha d'ésser l'ànima de la Lluita a empendre i aiximateix espera la Lliga que la dona catalana patrocinarà aquesta obra d'amor i caritat i serà aquí, com ha estat a França, la que amb més fervor ha contribuït a l'èxit esclatant de la Lliga anglo-franco-americana contra el cranc.

Per humanitat, per la ciència, pel bon nom de la nostra terra, no abandonem aquesta santa creuada!

DR. E. RIBAS RIBAS

Moral i economia professional

IX - Actuació legal

NEMINE licet ignorare jus... resa un precepte llatí a la capçalera de molts tractats de jurisprudència. Si a ningú li es permesa l'ignorància de la llei, ni ha de servir d'atenuant que justifiqui cap involuntarietat jurídica, al metge que posseeix un diploma universitari que l'autoritza per exercir múltiples activitats professionals íntimament lligades amb el funcionament del Dret positiu, li serà molt menys perdonable aquesta ignorància. No obstant, l'evidència d'aquest principi, el metge no sol donar massa importància a llur activitat legal per la manca de preparació acadèmica.

Si girem els ulls envers els darrers anys de vida estudiantil, recordarem l'entusiasme que tots posavem en l'estudi dels síndromes de patologia nerviosa o de la cirurgia visceral i el menyspreu amb que tractavem de retenir els capítols empalagosos de la Medicina legal, amb els articles del Codi que hi tenien pràctica i justa aplicació.

Amb un altruisme que honora l'esperit de la classe, anavem solsament a la recerca de mitjans terapèutics i de coneixements que poguessin utilitzar-se pel guariment d'una malaltia,

oblidant que el metge, com tots els altres professionals i tots els ciutadans, havíem d'exercir les activitats dins d'un marc legal que no podia sobrepassar-se, sense exposar-se a la mar d'entrebancs i disgustos.

Quantes vegades haurem pensat, després en plena realitat, que aquell menyspreu sentit per les disciplines mèdico-jurídiques de la carrera, era totalment injust i al lamentar-ho, forçosament haurem emprès l'estudi de la llei per assimilar-nos novament tot allò que lauriem d'estudiar millor i no oblidar-ho tan fàcilment.

L'aversió del metge per les disciplines legals és instintiva. Hi ha com una mena d'antítesis psicològica entre l'afició a la pràctica professional mèdica i el coneixement de la Medicina legal.

Mal que pesi als autors eminentes de Jurisprudència mèdica, l'harmonia entre el Dret i la Medicina no ha pogut ser conquerida. Hi ha un *statu quo* entre metges i magistrats, que permet marxar el carro legal pel camí de la ciència més amb la protesta continua del camí que trepitjen.

La llei és una deducció, una aplicació d'a-